

erat, non diu vitam propagavit. *Dorotheum* igitur ex Antiochia Syriae accitum, suum Episcopum designant.

Theod. Hist. Gregorio Constantinopolitano Praefule ad vitam doloris & aegritudinis expertem migrante, Timotheus Episcopus Alexandriae *Maximum* quendam Cynicum Episcopum Constantinopolis ordinavit, Concilio apud Constantinopolim coacto.

Idem ibid. Praestantissimi Pastores *Nectarium*, virum patricium, generis splendore eximium, & virtutibus cujusque modi exornatum, illius urbis amplissimae Episcopum creaverunt: Maximum autem, ut pote Apollinaris amentia imbutum, Episcopali dignitate spoliarent, eique Ecclesia interdixerunt.

Idem l. 5. c. 27. Mortuo Nectario, Arcadius cui Orientalis Imperii pars obvenerat, cum *Joannem* [*Chrysostomum*] eximium orbis terrarum luminare Antiochia in coetu Presbyterorum ascitum intellexisset, accersit ad se: & ab Episcopis in unum convocatis contendit, ut eum consecrent Episcopum, & praeclarae illius urbis Pastorem constituent. Hoc uno argumento Imperatoris erga res

Idem l. 5. c. 34. divinas studium satis declarari potest. Is autem electus Ecclesiae Constantinopolitanae gubernacula suscepit. Sed invidia illustrem sapientiae Joannis splendorem non tulit, & in exilium ab adversariis missus ad vitam immortalem & cujusvis molestiae expertem migravit.

Socr. Hist. Eccl. lib. 6. c. 17. Joanne abdicato, *Arsacius* frater Nectarii, qui ante Joannem [*Chrysostomum*] praeclare admodum Episcopatum Constantinopolis administraverat, jam aetate valde ingravescente (amplius enim octoginta annos confecerat) illius urbis Episcopus ordinatus est.

Id. eod. l. c. 18. Arsacius non diu illum gessit Episcopatum. Nam sequenti anno, ad secundum Consulatum Stiliconis, Anthenii autem primum, tertio Idus Novembris mortem obiit. Cum autem de Episcopo deligendo à multis vehementer laboratum esset, & ob eam causam multum temporis praeiret, primo anno, Arcadio jam sextum Cos. & Probo primum, *Atticus*, vir pietate eximius, ex Sebastia Armeniae oriundus, monasticum vitae genus ab ineunte adolescentia excolens, doctrina sanè mediocri, sed prudentia naturaliter insita magis valens, Episcopus Constantinopolitanus creatus est.

Idem l. 7. c. 26. Post mortem Attici, de Episcopo deligendo vehementer certatum, dum alii alium in eo honoris gradu collocare laborarent. Tandemque *Sisinnius* ordinatus est pridie Cal. Martii, Theodosio duodecimum Consule, & Valentiniano juniore Augusto secundum.

Idem l. 7. c. 29. Post mortem Sisinnii, visum est Imperatori propter homines inanum rerum appetentes, neminem ex illa Ecclesia (licet multi Philippum, complures Proclum designatum cuperent) ad Episcopatum illum eligere: sed adve-

Idem l. 7. c. 33. nam Antiochia accersere constituit, &c. Trimestri igitur spatio percurso, Antiochia Constantinopolim deducitur *Nestorius*, &c. qui Episcopus quarto Idus Aprilis ordinatus fuit. Sed cum impias contra Filium Dei blasphemias dixisset, Cyrillus & alii Episcopi qui aderant, eum in Concilio Ephesino Episcopatu abdicarunt.

Id. eod. l. c. 34. Trimestri spatio post abdicationem Nestorii percurso, *Maximianus* Episcopus designatur.

Idem ejusd. lib. cap. 39. Is cum duos annos & menses quinque Ecclesiae praefuisset, exiit è vita. Et Imperator Theodosius *Proclum* in sede Episcopali collocandum curavit.

Euagr. Hist. Eccl. lib. 1. c. 8. Huic viam universae carnis conficienti successit *Flavianus*.

Idem lib. 2. c. 4. Post Flavianum *Anatolius* hujus sedis Episcopus ordinatus est, qui interfuit Concilio Chalcedonenfi.

Id. eod. l. c. 11. Mortuo Anatolio, sedem Episcopatus Constantinopolis urbis primariae cepit *Gennadius*: cui *Acacius*, qui in eadem urbe orphanorum collegio praefuerat, successit.

Cum